

Mégis
beléd
zúgtam

ALEX LIGHT

Mégis
beléd
zúgtam

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Alex Light: The Upside of Falling
Originally published by Wattpad in 2017
This edition published in 2020 by Harper Teen,
an imprint of HarperCollins Publishers
New York, NY

Fordította
Ladányi Klára

Szerkesztette
Fodor Zsuzsanna

ISBN 978-963-636-736-7

Minden jog fenntartva

© Alex Light 2017
Cover art © Jordi Labanda
Cover design © Corina Lupp
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Ladányi Klára 2025

*A tízéves kori önmagamnak,
akinek az volt az álma, hogy könyve jelenjen meg.*

Becca

Voltak napok, amikre úgy emlékeztem, mintha csak tegnap lettek volna. Az a nyári reggel, amikor az anyukám végre megtanult sütni, és onnantól kezdve a lakásunknak már nem volt olyan szaga, mint egy húsfüstölő üzemnek. Vagy az a nap, amikor tízéves koromban megtanultam pótkerék nélkül biciklizni. Ám az emlékezés nem mindig jó dolog. Bármit megadnék, hogy bizonyos napokat elfelejtsek. Például azt, amikor az apám lelépett. Vagy az első alkalmat, amikor elbaltáztam egy matekdogát.

Aztán ott voltak még azok a napok, amik az életem nagy részét kitöltötték. Azok a teljesen érdektelen, összefolyó napok. Egy ideje szokásommá vált minden este feltenni magamnak a kérdést: emlékezetes vagy felejthető volt a mai nap?

Ez a mai egyértelműen felejthetőnek indult. Pedig az első tanítási óra még el sem kezdődött.

A hátamat az Eastwood Gimnázium leghátsó tölgyének törzséhez vetve ültem, és egy könyvet a térdemnek támasztottam. Ez volt a kedvenc olvasós helyem a sulis területén. A focipálya mögötti zug elég messze helyezkedett el ahhoz, hogy magamban lehessek, mégsem voltam teljesen elvágyva mindentől. Innen ráláttam a reggeli fociedzésre, meg az összes félmeztelenül szaladgáló focistára. Ebből elég jól látszott, hogy az ősznek nyoma sincs itt a napfényes Georgiában. Bár azt is biztosra vettem, hogy a srácok akkor is félmeztelenek lennének, ha nulla fok alá süllyedne a hőmérséklet. Úgy tűnt, a kockahasmutogatás semlegesíti a lehetséges fagyási sérüléseket.

Felnéztem a könyvemből, és lopva a csapatra sandítottam. Csak egy pillanat volt az egész, de ahhoz elég, hogy lássam a pálya szélén felsorakozó diákokat. A legtöbbjük lány volt. El kellett ismernem, csak azért korán kelni, hogy megnézzék a fociedzést, az elszántságra vallott. Ráadásul ez nem volt furcsább annál, mint hogy azért ébredjen korán az ember, hogy nyugalomban olvashasson.

Azt hittem, a romantikus regények iránti szeretetem elmúlik majd a szüleim válása után. Ehelyett azonban csak még jobban kezdtem vágyani rájuk. Hetente két könyvet olvastam el. Nem tudtam betelni velük. Úgy éreztem, ha a szerelem nem létezhet a valóságban, akkor legalább a kitalált történetekben találkozok vele. A lapok között biztonságos volt. A szívfájdalom keretek közé

szorult. Nem volt következménye, sem utórezgései. Úgy értem, okkal ér véget minden könyv közvetlenül azután, hogy a pár összejött. Senki sem akar arról olvasni, hogyan lesz a „boldogan éltekből” boldogtalanul éltek, amíg meg nem haltak. Nem igaz?

Megijedtem, amikor megszólalt a csengő. A könyv leest a lábamról, én pedig gyorsan felkaptam, mielőtt még a fű zöldre színezte volna a lapokat. Begyömöszöltem a cuccaimat a táskámba, aztán letrappoltam a dombról, átvágtam a pályán a kék szekrények sorával szegélyezett folyosóra, ami tele volt diákokkal, akik épp igyekeztek beérni időben az első órára. Elég szórakoztató volt ezt nézni. Az elsős gimisek úgy rohantak, mintha konkrétan az életük függött volna ettől. Mindeközben a végzősök ráérősen támasztották a szekrényüket, mint akikre nem vonatkoznak az idő törvényei. Utat törtem magamnak mindegyikük mellett, amint irodalomórára igyekeztem. Nem szerettem elkésni. Na nem azért, mert akkora stréber lennék, egyszerűen csak utáltam, ha megbámulnak, mintha a késve érkezés feljogosítaná őket a megvető pillantásokra, vagy ilyesmi.

– Jó reggelt, Miss Copper! – köszöntem, amikor beértem a terembe, és barátságosan intettem a tanáromnak. Ő felmordult, aztán visszafordult a számítógép monitorja felé. Megmosolyogtam ezt magamban. Van, ami soha nem változik. Mindig számíthattam Miss Copper kora reggeli barátságtalanságára.

Amikor az utolsó sorban lévő padomhoz értem, újra elővettem a könyvemet. A szereplők éppen csókolóztak. A szerelem tényleg képes megállítani a világot? Miért érezte tőle úgy magát minden női szereplő, hogy életre kel? Nem élt már *azelőtt*, hogy megismerte volna a férfit? Vagy akkor ilyen zombiszerű kábulatban létezett? Hogy változtatott ezen a szerelem, és ami még ennél is fontosabb kérdés, én miért nem voltam képes betelni ezzel a valószínűtlen szarsággal?

A gondolataimat az előttem ülő két lány zavarta meg. Az egyikük az ajtó felé mutatott, a másikuk az inge gallérját igazgatta, és a haját lebegtette meg. Ez csak egy dolgot jelenthetett...

Brett Wells vonult be a terembe, pont, ahogyan a napfény árad be az ablakon: lassan és elbűvölően. Mintha megállt volna az idő, amikor a tanárnőre mosolygott, majd az előttem lévő padhoz ment. Ránéztem a faliórára, hogy megbizonyosodjak, nem állt-e meg az idő. Csak a biztonság kedvéért.

El kellett ismernem, talán ő az egyetlen olyan srác, aki el tudná mosni a határvonalat a valóság és a kitaláció között. Ez az inkább aranyszín mind barna üstökének, könnyed mosolyának és rendíthetetlen tökéletességének volt köszönhető. Az ember könnyen bele tudott feledkezni abba a ragyogó kék szempárba. Nem is volt annyira meglepő, hogy a diákok fele beleszeretett. Még a tanárok is a hatása alá kerültek. Azt hiszem, Miss Copper épp elpirult. *Pfúj!*

Brett Wells titokzatosságához még az is hozzájárult, hogy a szüleit tartották az egyik legnagyobb párnak az iskolánkban. Az előző tanév vége előtt az a pletyka kapott szárnyra, hogy Brett családja több ezer dollárt adományoz majd a focipálya felújítására. Tehetősök voltak. Hogy miért? Lövésem sem volt. Ám amikor pár hete elkezdődött a suli, a kapufák ragyogtak, a festék a pályán még mindig friss volt, a lelátót nem borította már rozsdás és sokszínű rágógumi. Wellsék betartották az ígéretüket.

Az előttem ülő srác tengerészkek fociskabátját mérgettem, ami a széke háttámlájáról lógott. Olyan volt, mint egy zászló, ami azt hirdette, kicsoda is ő: Brett Wells, a futballcsapat kapitánya. Nem mintha tudtam volna bármit róla azonkívül, amit a sutyorogva továbbadott pletykákból vagy a szülei által előszeretettel írt csekkokról hallottam. De valahol kíváncsi voltam, hogy tényleg mindenkihez olyan kedves-e, ahogyan azt mondták. Meg hogy tényleg nem volt-e még kapcsolata senkivel. Már mint *ilyen* arccal? Kétlem.

– Becca Hart? – szólított meg Miss Copper, kirántva ezzel a gondolataimból. – Lennél szíves válaszolni a kérdésemre, miután végeztél az álmodozással?

Először a nyakamon éreztem a forróságot, aztán az arcomon. Egy másodperccel később már a lábujjamban volt.

– Mi volt a kérdés? – préseltem ki magamból.

– Arra kértelek, hogy mondd el a „rossz csillagzat alatt született szerelmesek” meghatározását.

Visszalapoztam a füzetemben az előző napi óra jegyzetéhez.

– A rossz csillagzat alatt született szerelmesek kapcsolata el van átkozva – olvastam fel hangosan. – Olyan sok erő dolgozik ellenük, hogy még a csillagok sem képesek együtt tartani őket.

Miss Copper elégedett volt a válaszómmal, és felírta a táblára. A kréta csikorgása megtörte az osztályteremre boruló csendet. Mire visszafordult felénk, a szívverésem visszatért a megszokott ütemébe. Egészen addig, amíg azt nem kérdezte:

– És szerinted megérte? Mármint Rómeónak és Júliának küzdeni egymásért úgy, hogy tudták, a szerelmük kudarcra van ítélve?

Általában nem szerettem felszólalni az órákon. Ám amikor a szerelem az irodalomban a téma, megvolt az a rossz szokásom, hogy cinikus mini-panaszáradatba kezdjek.

Megráztam a fejemet.

– Nem, nem érte meg. Az, hogy szerelmesek lettek, tönkretette mindkettejük életét. Mi értelme van szeretni valakit, ha biztosan tudja az ember, hogy nem lehetnek együtt?

A ceruzámmal doboltam az asztalon, és tudomásom sem vettem a diáktársaimról, akik hátrafordultak, hogy megbámuljanak. Túlságosan is jól ismertem az arc kifejezésüket. Mostanra már megszoktam. Ugyanígy húzta fel a szemöldökét az anyukám és a legjobb barátnőm is. Csakhogy én nem kértem sem a sajnálatukból, sem

a megnyugtatóból, mert én már döntöttem. Nem volt helye a vitának. A szerelem pusztító és veszélyes. Biztonságosabb a papíron, és nekem elég volt megtapasztalni ezt a könyvekben. Mármost, nézzük csak meg Rómeót és Júliát! Tragikus volt a színdarab? Persze. De kellett nekem egy évszázada húzódó családi viszáltytól félnem köztem és a nem létező szerelmem között? Határozottan nem.

Amikor Brett hátranézett rám sűrű, sötét szemöldökét összehúzva, lepillantottam a füzetemre. A hátsó borítón sárga szöveghiemelővel, kék tollal vagy ceruzával (ami csak a kezem ügyébe került) írt számok sorakoztak. Visszaszámlálás az évszázadig, amikor végre magam mögött hagyhatom ezt az iskolát, meg az ezernyi ismeretlent benne.

Még egy év – mondtam magamnak, amikor is egy kéz a magasba lendült.

– Én ezzel nem értek egyet! – mondta Jenny McHenry. A pomponlány ruhájának színe ugyanolyan volt, mint Brett kabátjéé. – A szerelem akkor is megéri a kockázatot, ha fájdalmas véget ér.

A diákok bólogatni kezdtek. Miss Copper is.

– Nem csak fájdalom lett a vége – vetettem ellent. – Rómeó és Júlia meghalt.

– Egymásért! – szólalt fel egy másik diák.

– De ha nem így lett volna, a történet akkor is azelőtt ért volna véget, hogy eltávolodnak egymástól. A szerelem átmeneti állapot. Nem valamiféle varázslatos gyógyír.

Ezt próbálta megmutatni Shakespeare. Ezért haltak meg, mert olyan naivak voltak, hogy azt hitték, a szerelmükkel véget vethetnek egy háborúnak.

– Te könnyen beszélsz – jegyezte meg Jenny.

Az egész teremre csend borult.

– Mégis mit jelentsen ez? – kérdeztem.

– A szerelmet könnyű kifigurázni, ha még soha nem tapasztaltad meg.

A megjegyzése mintha gyomorszájba vágott volna. Tudom, hogy valószínűleg nem volt mögöttes tartalma. De Jennyvel a gimi első évében még a legjobb barátok voltunk, két tapasztalatlan tizenéves, akik csak éltek világukat. Egészen az akkori nyár végéig, amikor is második tanév elején Jenny megszabadult a fogszabályozójától, nőtt néhány centit (nemcsak magasságban, hanem bizonyos testrészein is), és már nem akart többé barátkozni velem. Hirtelen népszerűvé vált. Belépett a pomponcsapatba, és egy csomó szívet összetört.

Ezek után öntelt módon kezdett viselkedni, szerelmi tanácsokat kezdett osztogatni, és teljesen lekezelően bánt velem, amiért nem volt senkim. Mintha nem jártunk volna egy cipőben még néhány hónappal korábban. Mintha attól, hogy pasija van, máris a szerelem szakértőjévé vált volna. *Uh-ggyan már!*

Először még elviselhető volt. De így, két évvel később? Most már kifejezetten idegesítővé vált.

És még annál is idegesítőbbé!

Egyébként meg Jenny nem ismerte a szüleim válásának részleteit. Azt tudta, hogy az apám már nincs velünk; erre könnyű is rájönni, ha valaki időt tölt nálunk. De soha nem beszéltem vele erről. Ő pedig soha nem kérdezte. Úgyhogy a megjegyzése nem valami előre kitervelt beszólás volt, amiről nagyon jól tudta, mennyire övön aluli, csak véletlen. Egy olyan véletlen, ami így is fáj.

Újra felemeltem a kezemet.

– Nem kell ahhoz szerelmesnek lenni, hogy az ember értse az érzést.

– Szerintem meg igen. – Jenny átnézett a válla fölé, és a padomon heverő könyvre mutatott. – A regény az egy dolog. A valódi érzelmek mások. Nem ugyanaz a kettő.

Gyorsan a könyvre tettem a füzetemet.

Miss Copper megköszöri a torkát.

– Elég lesz, Jennifer! – Ezután egy feladatlapot kezdett kiosztani, és bejelentette, hogy az óra második felében önálló munka lesz, csendben. Vetett rám egy pillantást az utolsó szónál, mire lentebb csúsztam a széken.

Az óra fennmaradó részében őszintétlen válaszokat firkantottam a lapra, miközben újrajátszottam Jenny szavait a fejemben. Nem volt igaza. Sokat tudtam a szerelemről. Tudtam, hogy két fajtája van: 1) az igazi és 2) a kitaláció. Az igazi az, amiről úgy hittem, hogy a szüleim között volt a válás előtt. A kitaláció pedig az, amit azóta előnyben részesítettem.

Megráztam a fejemet, ahogy elképzelttem a fülemben visszacsengő negatív szavakat, és a feladatlapomra összpontosítottam. Egyszer felpillantottam a kicsengetés előtt, és észrevettem, hogy Brett engem néz. Olyan arcot vágott, mintha belelátott volna a fejembe. Vagy ami még rosszabb, a szívembe. Volt benne valami, ami miatt megkönynyebbült sóhaj szakadt ki belőlem, amikor megszólalt a csengő.

Mint mondtam, ez a nap egyértelműen a felejthetők közé tartott...

Egészen addig, amíg ez meg nem változott.

Ez akkor történt meg, amikor a szekrényemnél álltam, hogy elővegyem a biológia-tankönyvemet. Egy árnyék vetült rám.

– Két év telt el, és te még mindig megszállottja vagy ezeknek a könyveknek. – Jenny kikapta a karom alól a könyvemet, aminek *Ha a tiéd vagyok* volt a címe. Megnézte a borítót, és felhorkantott. – Miért félmeztelen a pasi? És a csajnak miért nagyobb a cickója a fejénél?

Kikaptam a kezéből a könyvemet, és védelmezően magamhoz öleltem.

– Szerinted ezek a romantikus kötetek nem irreálisak? – folytatta.

Úgy csináltam, mintha még valamit keresnék a szekrényemben.

– Részben ez bennük a szórakoztató.

– Nem csoda, hogy olyan pesszimista voltál irodalmon. Ha ilyesmiket olvasol, csak csalódásnak teszed ki magad.

Volt már néhány pasija, és azt hiszi, szerelemguruvá lépett elő, aki megosztja a tudását a tapasztalatlan halandókkal, amilyen én is voltam. *Micsoda kegy!*

Kíváncsi voltam, akkor is ezt mondaná-e, ha tudna a válásról. Ha tudta volna, hogy okkal voltam pesszimista. Ha tudta volna, milyen érzés szeretni valakit, és meg tapasztalni, hogy az a valaki elhagy.

– Be kell érnem az órámra, Jen. Félretennéd a kétértelmű terápiai üléseidet holnapig?

Jenny, ügyet sem vetve rám, a füle mögé tűrte göndör tincseit, és azt mondta:

– A szüleid soha nem kérdeznek rá erre?

Megdermedtem. A szó miatt. *A szüleid*. Többes számban. A feltételezés, hogy ketten voltak.

– Mire?

– A párkapcsolatokra. Emlékszem, az anyukád a gimnázium első évében folyton a szerelemről beszélt nekünk. Emlékszel? Imádta a témát, és csak arra várt, hogy valamelyikünk belezúgjon valakibe, vagy ilyenek. Bárcsak látna most engem! Ugye?

Te jó ég, hogy ez milyen idegesítő! Mégis mi baja volt a szingliséggel? Mi a baj azzal, ha nincs kinek fogni a kezét, vagy amit a párok szoktak csinálni? Miért ne lehetne egyedül egy tizenhét éves anélkül, hogy ebből bárki

ügyet csinálna? Anélkül, hogy azt várnák tőle, hogy bármelyik pillanatban szerelmes legyen?

Nem tudom, mi lelt, hogy a következő szavak olyan simán kicsúsztak a számon. Talán a megbántottság, amit továbbra is éreztem, amiért Jenny a népszerűséget választotta helyettem. Talán az évek óta tartó gúnyos megjegyzései, amiket a párkapcsolatom hiányára tett. De az is lehet, hogy azért mondtam, hogy megvédjem a könyveket, amikbe mentőövként kapaszkodtam, mert ezek emlékeztettek egyedül arra, hogy létezhetett valamiféle szerelem.

Akármi állt is mögötte, egyszer csak azon kaptam magam, hogy ezt mondom:

– Az anyukámnak nem kell a kapcsolatokkal zargatnia, mert van valakim.

Vártam, hogy megnyíljon alattam a föld, hogy leomoljanak a falak és beszakadjon a mennyezet, hogy aztán ott álljunk a törmelék közepén, a homlokomon pedig billogként ott virítson a HAZUG felirat. Arra vártam, hogy a volt legjobb barátnőm közölje velem, hazudok. Ehelyett azonban eltátotta a száját, én pedig rájöttem, mennyire különbözik attól a tizenöt éves lánytól, akit egykor ismertem.

– Ki az? – kérdezte, szemlátomást őszinte kíváncsisággal.

Lázasan kutattam az agyamban valamiféle válasz után. Egy név után, egy személy után, *bárm*i után. A tenyerem

izzadt, és a fejemből kiszállt az összes regénykarakter neve, akikről olvastam.

Épp, amikor fel akartam adni, egy kar fonódott a derekamra. Éreztem, hogy valakinek az ujjai összefonódnak az enyémeikkel.

Felnéztem, és Brett szemét láttam. Mosolygott rám.
– Hali! – mondta, egyenesen rám szegezve a tekintetét.

Úgy éreztem, mintha most ébredtem volna egy szundikálásból, és lemaradtam volna az életem utóbbi pár percéről.

– Szia! – mondtam lassan a kezemben lévő kezét nézve. Hát az meg hogy került oda?

Brett tekintete mintha azt üzenté volna: „*Na, Becca, szállj be a játékba!*”

Jenny egyikünkéről a másikunkra nézett, és olyan összezavarodottnak látszott, amilyennek én éreztem magam. A tekintetét rászégezte Brett karjára a derekamon, majd megszólalt:

– Ti jártok?

Épp, amikor nemmel akartam válaszolni, merthogy ez totál nevetséges lenne, Brett azt mondta – ráadásul, hadd tegyem hozzá, eléggé könnyedén:

– Még csak néhány hónapja. A nyári szünet óta. Igaz? – kérdezte, majd várakozással nézett le rám.

Mostanra hangtalanul ordítottam az agyammal, hogy küldje már el azokat a jeleket a számnak, amitől az, mint tudjuk, *beszélni* kezd.

Sikerült lassan bólintanom.

– Nem akartuk nagydobra verni – folytatta Brett, miközben úgy mosolygott, mint aki egy hollywoodi film meghallgatásán vesz részt.

Jenny csak bámult. A kezem remegett, Brett meg olyan nyugalommal állt ott, mint egy sima víztükör, míg bennem egy egész cunami háborgott.

– Kizárt dolog, hogy ti ketten járjatok!

Jenny akkora magabiztossággal, olyan kegyetlenül mondta ezt ki! És ez fájt a legjobban. Mert hát miért volt ez ennyire hihetetlen? Aztán másra sem tudtam gondolni, csak az első iskolánpra másodikos gimis korunkban, amikor megláttam Jennyt a folyosón. Odamentem a szekrényéhez, és alig vártam, hogy elmesélhessem neki, milyen volt a szünet, ő pedig rám nézett, és felnevetett: „Ismerjük egymást?” – kérdezte, aztán visszafordult az új barátaihoz. Erről lehetett szó? A különböző társadalmi rétegekről? Brett nem érdeklődhet egy olyan lány iránt, aki fáknek támaszkodva olvas. Nem. Neki egy társadalmilag azonos szintről jött lánnyal kellett járnia, igaz? Egy népszerű valakivel. Valaki olyannal, mint Jenny.

Brett vállat vont, szemlátomást meg sem érintette ez az egész helyzet. Mintha csak a napi rutinja része lett volna. Ha rálesnénk a napirendjére, azt látnánk benne: „Tízkor játszd el, hogy Becca Harttal jársz, aztán indulj el a második órára!” *Mi sem egyszerűbb!*

– Ez most valami drámaórai gyakorlat? – folytatta Jenny.

– Nem – mondtam, és rászorítottam Brett kezére, mert miért ne? Viszont ez kissé balul sült el, mert Jenny erre azt felelte:

– Bizonyítsátok be!

Ekkor Brett elém lépett. Háttal állt Jennynek, a két kezét az arcomra tette.

– Csókolj vissza! – súgta oda, amikor pár centire állt tőlem.

Aztán olyan érzésem támadt, mintha a gyomrom leszánkázott volna egészen a Föld középpontjáig. És, hűha, lehet, hogy azok a könyvek mégiscsak igazat mondtak erről az egész „a csók képes megállítani az időt” dologról, mert amikor Brett ajka az enyémhez ért, egészen hasonló érzés fogott el.